

været øvet Kritik, og det en just ikke ganske mild Kritik. Denne tilsyneladende Negligeren af Landstingets Kritik, der unægtelig ikke er særlig smigrende for de Medlemmer, der øvede den, lægger jeg imidlertid ikke videre Vægt paa, derimod lægger jeg en saa meget stærkere paa en anden Udtalelse i Betænkningen, hvori der siges, at der har været „stærk Stemning for at stille Forslag om at lade Posten — „Hvide Sande“-Posten — „udgaa. Men naar Flertallet efter Omstændighederne ikke stiller Forslag herom, sker det kun under den udtrykkelige Forventning“ — det er med fremhævet Tryk —, „at der derved intet som helst præjudiceres med Hensyn til yderligere Udgifter i Henseende til dette Foretagende, samt at Forslag af denne Natur fremtidig ikke fremsættes paa Finansloven, men gøres til Genstand for selvstændigt Lovforslag“. Dette er jo det samme, som jeg ved første Behandling saa stærkt troede at burde fremhæve. Jeg er derfor glad ved denne Udtalelse. Hvis jeg var lidt mere sangvinsk anlagt, end jeg er, kunde jeg næsten tro her at finde den Trøst, at min Opræden dog ikke havde været ganske virkningsløs, i alt Fald overfor Fremtiden. Ganske vist vilde det have været mig ganske anderledes kært, om det havde vist sig, at den ogsaa kunde virke i Nutiden, hvad den altsaa ikke har kunnet. Men man maa gøre en Dyd af Nødvendigheden, og jeg skal derfor slaa mig til Taals med, at den Udtalelse, jeg nu citerede af Betænkningen, er mere end fagre Ord, mere end fromme Ønsker, og at den tillige maa staa som en udtrykkelig Forudsætning, et bindende Tilsagn om, at fremtidig vil man bære sig anderledes ad, og som et Løfte, der vil blive indfriet. I Haabet herom vil jeg føle mig beroliget, jeg tvivler ikke om, at en saa bestemt Udtalelse som denne i Virkeligheden for Fremtiden vil øve sin Virkning, saa beklageligt jeg end finder det, at den ikke gør det i Øjeblikket.

Sonne: Det er de Bemærkninger, den højtærede Ordfører (P. G. C. Jensen) fremførte vedrørende Forslaget om Anlæg af en Havn ved Rødby, som have foranlediget mig til at bede om Ordet. Det er rigtigt, som jeg udtalte, at de Lodsejere, som be-

røres af denne Ekspropriationsbestemmelse, der er knyttet til Forslaget, ere tilfredse med den. I Flertallets Betænkning er udtalt, at Ejerne selv ønske, at Jorden overtages af det offentlige. Det er muligt, at der er Plads for den Betragtning, at Ordet „godkende“ i højere Grad end Ordet „ønske“ dækker det; jeg udtalte ved første Behandling, men jeg skal ikke opholde mig derved; thi Forholdet er det, at de paagældende Lodsejere dele Egnens almindelige Ønske om dette Anlæg og vide, at det fra Regeringens Side er stillet dem som en conditio for Anlæggets Tilblivelse, at denne Ekspropriationsbestemmelse indføres. Altsaa kan man for saa vidt godt sige, som det er udtalt i Betænkningen, at Ejerne selv ønske, at Jorden overtages af det offentlige. — Det ærede Medlem paa-talte, at jeg havde udtalt ved første Behandling, at Lodsejerne straks kunde diskontere den Værdistigning, som Arealet var undergaaet, d.v.s., at de bleve af med deres Arealer til en forholdsvis god Pris. Med Understregning af den sidste Tilføjelse mener jeg, at den paagældende Udtalelse er rigtig, idet jeg gaar ud fra den Betragtning, at vi fra almindelige Ekspropriationspriser vide, at Ejere af Jord som den, her er Tale om, gennemgaaende ved Ekspropriation faa den betalt med forholdsvis gode Priser. I den Henseende fandt min Opfattelse jo al mulig Støtte ved de Udtalelser, der faldt fra det ærede 1ste Medlem for 9ende Kreds (la Cour).

Rottbøll: Jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af de faldne Udtalelser.

Det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal) mente, at lignende Anmærkninger som den, vi her have gjort til Genstand for nogen Kritik, fandtes ogsaa paa tidligere Finanslove, og mente derfor, at det ikke var ganske rigtigt, at vi havde gjort den her foreliggende til Genstand for en saadan Kritik. Jeg vil først dertil sige, at det, der er kritiseret ved denne Anmærkning, er ikke selve Realiteten, idet vi ere ganske enige om, at vi meget gerne ville gaa med til en saadan Forøgelse af disse Enkers Pension. Det, der er anket over — og det staar ogsaa i Betænkningen —, er det, at man